

Súd: Okresný súd Prešov
Spisová značka: 9Csp/157/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6121404924
Dátum vydania rozhodnutia: 10. 01. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Rastislav Sikorjak
ECLI: ECLI:SK:OSPO:2022:6121404924.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Prešov samosudcom JUDr. Rastislavom Sikorjakom v právnej veci žalobcu: EOS KSI Slovensko, s.r.o., IČO: 35724803, so sídlom Pajštúnska 5, 851 02 Bratislava-Petržalka právne zastúpený: Remedium Legal, s.r.o., IČO: 53255739, so sídlom Pajštúnska 5, 851 02, Bratislava - mestská časť Petržalka proti žalovanému: D. G., L.: XX.XX.XXXX, J. N.. G. XXXX/XX, XXX XX C. o zaplatenie 1000 Eur s príslušenstvom, takto

rozhodol:

I. Žalobu z a m i e t a.

II. Žalovanému nárok na náhradu trov konania n e p r i z n á v a.

o d ô v o d n e n i e :

1. Žalobou došlo súdu dňa 18.06.2021 po jej postúpení OS Banská Bystrica ako upomínacím súdom sa žalobca ako tvrdý právny nástupca Československej obchodnej banky, a.s. domáhal na žalovanom zaplatenia sumy 1000 € s príslušenstvom.

1.1. Žalobca vychádzal z toho skutkového základu, že medzi ČSOB a.s. ako veriteľom a žalovaným ako dlžníkom bola dňa 23.07.2018 uzatvorená zmluva o spotrebiteľskom úvere, na základe ktorej bol žalovanému poskytnutý spotrebiteľský úver. Žalovaná suma predstavuje istinu úveru, ako časť dlžnej sumy z úveru, ktorý mal byť predčasne zosplatený.

2. Žalovaný sa k žalobe písomne nevyjadril.

3. Súd vychádzal z obsahu listín tvoriacich súdny spis a zistil nasledujúce:

3.1. Dňa 23.07.2018 bola medzi ČSOB a.s. ako veriteľom a žalovaným ako dlžníkom uzatvorená zmluva o spotrebiteľskom úvere formou povoleného prečerpania účtu vo výške 1000 €. Zmluva mala nasledujúce parametre:

- úverový limit 1000 €,
- úroková sadzba 19,50%,

3.2. Žalobca súdu predložil „Oznámenie o vyhlásení predčasnej splatnosti úveru“ zo dňa 02.08.2019 (priložený doklad o odoslaní) adresované žalovanému, ktorým je tento vyzývaný k okamžitej úhrade zosplatennej sumy 1103,08 € s poučením, že pokiaľ dlžná suma nebude uhradená, ČSOB pristúpi k jej vymáhaniu súdnou cestou alebo poverí jej vymáhaním externú špecializovanú spoločnosť.

3.3. Zosplateniu predchádzala „Posledná výzva na úhradu pohľadávky“ (priložený doklad o odoslaní) zo dňa 12.06.2019, ktorou bol žalovaný upozornený na omeškanie so zaplatením sumy 69,40 € s upozornením na možnosť vyhlásenia úveru za splatný.

4. Výzvou zo dňa 09.11.2021 požiadal súd žalobcu, aby v lehote 10 dní

O zaslal súdu všetky doklady a výstupy z registrov, ktorými sa overovala bonita žalovaného,

O preukázal sumu čerpaného povoleného prečerpania a sumu žalovaným zaplatenú (vrátane jej zápočtu na istinu, úroky a poplatky).

4.1. Výzva bola žalobcovi doručená dňa 18.11.2021 a žalobca podaním doručeným súdu dňa 29.11.2021 požiadal o predĺženie lehoty. Na toto predĺženie súd nereagoval výslovne (a logika velí vychádzať zo záveru, že k predĺženiu nedošlo a nie zo záveru opačného) ale napriek uvedenému v súlade s právnou praxou ponechal čas na vyjadrenie až do dňa 10.01.2021 (deň verejného vyhlásenia rozhodnutia), teda ďalších 42 dní po uplynutí stanovenej lehoty. V tejto lehote žalobca súdu žiadne doklady nezaslal.

4.2. Súd rozhodol verejným vyhlásením rozsudku dňa 10.01.2021 podľa § 297 písm. b) C.s.p. (Súd na prejednanie sporu nariadi pojednávanie. Pojednávanie nie je potrebné nariadiť, ak ide iba o otázku jednoduchého právneho posúdenia veci, skutkové tvrdenia strán nie sú sporné a hodnota sporu bez príslušenstva neprevyšuje 1000 €.

4.3. Vec podľa súdu bola prejednatelná (žalobný návrh bol určitý a zrozumiteľný), skutkové okolnosti síce neboli žalovaným reálne sa na spore nezúčastňujúcim urobené sporné ale tvrdené skutkové okolnosti preukázané neboli, keďže žalobca na výzvu súdu nereagoval a teda výšku uplatnenej pohľadávky nepreukázal. Keďže okrem listín preložených žalobcom spolu so žalobou žiadne iné dôkazy nenavrhol, nepovažoval súd za účelné pri vedomosti o neznámom pobyte žalovaného (a teda doručení žaloby oznámením) pojednávanie nariaďovať.

5. Z krokov žalovaného preukázaných zaslanými listinami vyplýva, že tento pristúpil k predčasnemu zosplatneniu úveru postupom podľa § 53 ods.9 OZ (Ak ide o plnenie zo spotrebiteľskej zmluvy, ktoré sa má vykonať v splátkach, môže dodávateľ uplatniť právo podľa § 565 <<https://www.beck-online.sk/bo/chapterview-document.seam?documentId=pj5f6mjzgy2f6nbqfuzdamjzgezdami&groupIndex=0>>najskôr po uplynutí troch mesiacov od omeškania so zaplatením splátky a keď súčasne upozornil spotrebiteľa v lehote nie kratšej ako 15 dní na uplatnenie tohto práva.) a § 565 OZ (Ak ide o plnenie v splátkach, môže veriteľ žiadať o zaplatenie celej pohľadávky pre nesplnenie niektorej splátky, len ak to bolo dohodnuté alebo v rozhodnutí určené. Toto právo však môže veriteľ použiť najneskôr do splatnosti najbližšie nasledujúcej splátky.).

6. Vyššie zistený skutkový stav súd právne posudzoval nasledujúco:

Podľa § 1 ods.2 zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom ku dňu uzavretia úverovej zmluvy - Spotrebiteľským úverom na účely tohto zákona je dočasné poskytnutie peňažných prostriedkov na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere vo forme pôžičky, úveru, odloženej platby alebo obdobnej finančnej pomoci poskytnutej veriteľom spotrebiteľovi.

Podľa § 2 písm.d) zákona č. 129/2010 Z.z. - zmluvou o spotrebiteľskom úvere zmluva, ktorou sa veriteľ zaväzuje poskytnúť spotrebiteľovi spotrebiteľský úver a spotrebiteľ sa zaväzuje poskytnuté peňažné prostriedky vrátiť a zaplatiť celkové náklady spotrebiteľa spojené so spotrebiteľským úverom.

Podľa § 7 ods.1 zákona č. 129/2010 Z.z. - Veriteľ je pred uzavretím zmluvy o spotrebiteľskom úvere alebo pred zmenou tejto zmluvy spočívajúcej v navýšení spotrebiteľského úveru povinný posúdiť s odbornou starostlivosťou schopnosť spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver, pričom berie do úvahy najmä dobu, na ktorú sa poskytuje spotrebiteľský úver, výšku spotrebiteľského úveru, príjem spotrebiteľa a prípadne aj účel spotrebiteľského úveru.

Podľa § 7 ods.16 zákona č. 129/2010 Z.z. - Veriteľ je povinný postupovať pri poskytovaní spotrebiteľského úveru na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere obozretne a ponúkať a poskytovať spotrebiteľské úvery

a) spôsobom, ktorý nepoškodzuje spotrebiteľov, a

b) s odbornou starostlivosťou; vynaloženie odbornej starostlivosti je veriteľ povinný hodnoverne preukázať.

Podľa § 7 ods.17 zákona č. 129/2010 Z.z. - Vynaložením odbornej starostlivosti sa rozumie najmä to, že veriteľ

a) poskytne spotrebiteľovi informácie pred uzatvorením zmluvy o spotrebiteľskom úvere podľa § 4 a 5,

b) posúdi schopnosť spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver s ohľadom na získané informácie o spotrebiteľovi; ak je veriteľom veriteľ podľa § 20 ods. 1 písm. a), banka, zahraničná banka a pobočka zahraničnej banky, posúdi schopnosť spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver najmä s ohľadom na údaje získané z jedného alebo viacerých registrov, do ktorých poskytujú údaje veriteľa, ktorých počet sa rovná aspoň dvojtretinovej väčšine veriteľov, ktorými sú veriteľa podľa § 20 ods. 1 písm. a), ktorí sú zverejnení v zozname veriteľov podľa § 8a, banky, zahraničné banky a pobočky zahraničných bánk, v čase posudzovania schopnosti spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver.

Podľa § 7 ods.20 zákona č. 129/2010 Z.z. - Na výpočet ukazovateľa schopnosti spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver sa použijú tieto položky:

- a) čistý príjem spotrebiteľa,
- b) náklady na zabezpečenie základných životných potrieb spotrebiteľa a osôb, voči ktorým má spotrebiteľ vyživovaciu povinnosť,
- c) výška splátky spotrebiteľského úveru a
- d) peňažné záväzky znižujúce príjem spotrebiteľa.

Podľa § 11 ods.2 zákona č. 129/2010 Z.z. - Ak veriteľ nekonal s odbornou starostlivosťou podľa § 7 ods. 1, nie je oprávnený vyžadovať od spotrebiteľa jednorazové splatenie spotrebiteľského úveru. V prípade hrubého porušenia povinnosti podľa § 7 ods. 1 sa úver považuje za bezúročný a bez poplatkov. Za hrubé porušenie povinnosti podľa § 7 ods. 1 sa považuje posudzovanie schopnosti splácať úver veriteľom bez akýchkoľvek údajov o príjmoch, výdavkoch a rodinnom stave spotrebiteľa alebo bez prihladenia na údaje z príslušnej databázy alebo registra na účely posudzovania schopnosti spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver. Za hrubé porušenie povinnosti podľa § 7 ods. 1 sa považuje aj porušenie ustanovení § 7 ods. 19 až 42.

7. Bezúročnosť úveru a neplatnosť predčasného zosplatenia úveru. Cieľom § 7 ako aj § 11 ods.2 zákona č. 129/2010 Z.z. je, že veriteľ je pri posúdení úverovej schopnosti klienta povinný brať na zreteľ ako existujúcu situáciu klienta, najmä jeho príjmy a výdavky, tak i skutočnosti, ktoré možno na základe informácií dostupných pred uzavretím zmluvy s vysokou mierou pravdepodobnosti očakávať (napr. predpokladaný príjem z prejednávaneho dedičského konania, predaja nehnuteľnosti, poisťného plnenia a pod.).

Dôraz pri posúdení úverovej schopnosti je pritom kladený na pomer medzi príjmami a výdavkami spotrebiteľa a na posúdenie toho, či spotrebiteľovi zostane po vynaložení bežných výdavkov mesačne taká čiastka, aká bude potrebná pre splácanie úveru.

Pri posudzovaní budúcej schopnosti spotrebiteľa splácať úver sa vychádza z existujúceho stavu a prezumpcie jeho zachovania do budúcnosti. Nejde však pritom o získanie stopercentnej istoty, že úver bude v budúcnosti splatený, pretože nie je napr. možné s istotou vylúčiť, že spotrebiteľ dostane výpoveď z pracovného pomeru, dlhodobo ochorie a pod.

Z uvedeného je zrejmé, že cieľom zákonodarcu bolo efektívne zamedziť predlžovaniu spotrebiteľov, ktorí nie sú schopní svoje záväzky riadne splácať.

Z textu zákona o spotrebiteľskom úvere vyplýva, že informácie pre rozhodnutie dodávateľa o tom, či zmluvu uzavrie alebo nie, si má veriteľ zabezpečiť sám a to aj v spolupráci so žiadateľom o úver.

Pri získavaní relevantných informácií za účelom posúdenia úverovej schopnosti spotrebiteľa tak veriteľ vychádza ako z informácií dodaných spotrebiteľom (a samozrejme ním aj preukázaných), tak z informácií, ktoré získava z iných dostupných zdrojov. Je povinnosťou veriteľa takto získané informácie zhromaždiť, vyhodnotiť ich dostatočnosť a rozhodnúť, či a ktoré informácie je nevyhnutné ďalej overovať. Za dostatočné sa považujú iba také informácie o príjmoch a výdavkoch, z ktorých je veriteľ schopný získať objektívny obraz o žiadateľovej finančnej situácii.

Spotrebiteľ je povinný poskytnúť veriteľovi na jeho žiadosť úplné, presné a pravdivé údaje. Táto povinnosť však nezabavuje veriteľa konať s odbornou starostlivosťou, teda vyžiadať si od spotrebiteľa potrebné informácie, aktívne si zabezpečovať ďalšie primerané a objektívne zistiteľné informácie o spotrebiteľovi a takto získané informácie riadne vyhodnotiť.

Schopnosť spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver tak treba chápať ako situáciu, keď v závislosti na frekvencii splácania zostane spotrebiteľovi v jeho osobnom/domácom rozpočte dostatok finančných prostriedkov, aby mohol bez akýchkoľvek problémov a obmedzení splácať splátku v predpokladanej výške. Preto dodávateľ musí okrem iného analyzovať spotrebiteľov osobný/domáci rozpočet a to ako stranu príjmov, tak stranu výdavkov, a to vždy vo vzťahu ku konkrétnemu žiadateľovi o úver (tj. konkrétne príjmy zo zamestnaneckej alebo inej činnosti, konkrétne náklady na bývanie, dopravu, domácnosť alebo nezaopatrované deti). Analýza iba niektorej zo strán rozpočtu sama o sebe k posúdeniu úverovej schopnosti nepostačuje.

Podľa NSS ČR sp. zn. 1 As 30/2015 - Dle kasačného soudu je třeba uvedené závěry krajského soudu chápat ve vzájemné souvislosti tak, že součástí odborné péče při posouzení úvěruschopnosti spotřebitele je také posouzení rozhodujících listin a vynaložení patřičného úsilí, podloženého odborností a profesionalitou, aby byly zjištěny všechny potřebné skutečnosti v nezbytném rozsahu. Proto je nutno dovodit také požadavek na doložení tvrzení dlužníka o jeho majetkových poměrech. Samotné ničím nedoložené prohlášení spotřebitele nemůže vést k řádnému prověření jeho schopnosti splácet úvěr, neboť se dle slov krajského soudu jedná o situace, kdy by osoba jednající s odbornou péčí měla a

mohla mít pochybnosti o pravdivosti tvrzených skutečností. Smyslem zakotvení povinnosti poskytovatelů spotřebitelských úvěrů posuzovat úvěruschopnost spotřebitele (§ 9 odst. 1 zákona o spotřebitelském úvěru) je především ochrana spotřebitelů před rizikovými úvěry a dále řešení problému rostoucího zadluženosti domácností (viz důvodová zpráva k zákonu o spotřebitelském úvěru). Povinnost věřitele posoudit před uzavřením smlouvy bonitu spotřebitele představuje pro spotřebitele i určitou záruku, že věřitel bude při poskytování úvěru postupovat tak, aby jej do určité míry chránil před neschopností splácet. Primárním chráněným zájmem je zde ochrana spotřebitele před neodpovědným poskytnutím úvěru, které by vedlo k jeho insolvenční se všemi negativními následky, a to jak ekonomickými v podobě ztráty majetku, tak společenskými v podobě společenské stigmatizace (viz Wachtlová, L., Slanina, J.: Zákon o spotřebitelském úvěru. Komentář. 1. vydání. Praha : C. H. Beck, 2011, s. 99).

7.1. Podľa NS ČR sp. zn. 33Cdo/2178/2018 - Povinnost posouzení úvěruschopnosti spotřebitele chrání nejen spotřebitele samého před negativními důsledky neschopnosti úvěr splácet, ale zprostředkovaně také společnost jako celek, neboť předchází negativním sociálním důsledkům předlužení a insolvence v podobě pádu spotřebitele a osob na něm závislých do veřejné sociální sítě, narušení rodinných a sociálních vztahů atd. V neposlední řadě chrání i pozici věřitelů samých, neboť odborné posouzení úvěruschopnosti spotřebitele při žádosti o další úvěr snižuje riziko věřitelů, kteří témuž spotřebiteli poskytli úvěry či jiné služby již dříve. Proto zákon, konkrétně zákon o spotřebitelském úvěru (jeho § 9 odst. 1) stanoví, že věřitel je povinen při posouzení úvěruschopnosti spotřebitele postupovat s odbornou péčí. Lze přisvědčit odvolacímu soudu, že věřitel nedostojí povinnosti stanovené mu zákonem o spotřebitelském úvěru, tedy nepostupuje s odbornou péčí při posouzení schopnosti spotřebitele splácet spotřebitelský úvěr, vyjde-li z objektivně nedoloženého osobního prohlášení dlužníka o jeho osobních, výdělkových a majetkových poměrech. Na tom nic nemění, že dlužník není evidován v databázích dlužníků.

7.2. Podľa rozsudku KS v Prešove sp. zn. 20Co/72/2017 - V súvislosti so zisťovaním bonity spotrebiteľa odvolací súd poukazuje na doplňujúci návrh, ktorým sa mení a dopĺňa Zákon č. 129/2010 <<https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/2010/129/>> Z.z., v ktorom sa okrem iného uvádza: „Zámer finančného sprostredkovateľa je často presvedčiť nebonitného klienta, ktorý má problémy s kontrolou vlastných finančných tokov a hospodárením, aby pristúpil na úver, u ktorého je v mnohých prípadoch zjavné, že ho spotrebiteľ nebude vedieť splácať. Finančný sprostredkovateľ je motivovaný zanedbať povinnosť skúmania spotrebiteľovej schopnosti splácať úver vidinou peňaznej prémie za sprostredkovanie a subjekt poskytujúci úver si je vedomý, že v prípade neschopnosti splácať majetok môže siahnuť za pomoci štátneho donútenia na majetkové hodnoty dlužníka, napríklad obydlie. Prípadný argument zo strany veriteľa, že exekúcia majetku u nebonitných klientom je prirodzeným následkom nedodržania povinnosti splácať úver neobstojí. Je tak z dôvodu, že v prípade hrubého porušenia povinnosti skúmať spotrebiteľovu schopnosť splácať úver veriteľom z dôvodu vidiny majetkových hodnôt spotrebiteľa vstupuje veriteľ do zmluvného vzťahu v zlej viere (male fide), keďže si je dopredu vedomý toho, že spotrebiteľ pri svojej úrovni bonity s veľkou pravdepodobnosťou nebude môcť splácať úver. Veriteľ si je teda vedomý faktu, že hlavnou časťou zmluvného plnenia, ktorú od spotrebiteľa obdrží nebudú splátky úveru, ale poplatky za omeškanie platieb a uspokojenie z majetkových hodnôt spotrebiteľa v dôsledku spotrebiteľovej platobnej neschopnosti. Za hrubé porušenie povinnosti podľa § 7 ods. 1 zákona o spotrebiteľských úveroch možno považovať povrchné skúmanie schopnosti splácať úver bez údajov o sociálno-ekonomickej situácii spotrebiteľa v rozpore s odbornou starostlivosťou alebo účelové použitie dokladov o platobnej schopnosti spotrebiteľa na vytvorenie zdania väčšej bonity spotrebiteľa, ako tomu v skutočnosti je, aby mu bol poskytnutý väčší úver, ako je schopný splácať.“

7.3. Podľa rozhodnutia Súdneho dvora EÚ zn. C - 679/18: Články 8 a 23 smernice Európskeho parlamentu a Rady 2008/48/ES z 23. apríla 2008 o zmluvách o spotrebiteľskom úvere a o zrušení smernice Rady 87/102/EHS sa majú vykladať v tom zmysle, že vnútroštátnemu súdu ukladajú povinnosť preskúmať ex offo existenciu porušenia povinnosti stanovenej v článku 8 tejto smernice, podľa ktorej veriteľ musí pred uzavretím zmluvy posúdiť úverovú bonitu spotrebiteľa, a vyvodiť dôsledky, ktoré z porušenia tejto povinnosti vyplývajú vo vnútroštátnom práve, pod podmienkou, že sankcie spĺňajú požiadavky podľa uvedeného článku 23.

Podľa rozhodnutia Súdneho dvora EÚ zn. C - 449/13: Z toho vyplýva, že veriteľ musí po prvé v každom prípade a vzhľadom na osobitné skutočnosti prípadu posúdiť, či sú uvedené informácie primerané a dostatočné na ohodnotenie úverovej bonity spotrebiteľa. V tejto súvislosti sa môže dostatočný charakter uvedených informácií líšiť vzhľadom na okolnosti uzatvorenia zmluvy o úvere, osobnú situáciu spotrebiteľa a výšku úveru. Toto ohodnotenie sa môže uskutočniť prostredníctvom dokumentov preukazujúcich finančnú situáciu spotrebiteľa, ale nemožno vylúčiť, že veriteľ zohľadní aj staršie

informácie o finančnej situácii záujemcu na úver, ktorými môže disponovať. Obyčajné nepodložené vyhlásenia spotrebiteľa však nemôžu byť samy osebe dostatočné, ak k nim nie sú pripojené dôkazy.

7.4. Žalobca súdu žiadne doklady o skúmaní bonity žalovaného nezaslal. Súd teda robí záver, že žalobca pri preverovaní bonity (ako najdôležitejšej predzmluvnej povinnosti) nepostupoval s odbornou starostlivosťou, čoho výsledkom je, že a) poskytnutý úver je bez úrokov a bez poplatkov a b) k jeho platnému predčasnému zosplateniu postupom podľa § 53 ods.9 OZ a § 565 OZ nedošlo. Žalovanému teda zostalo zachované právo splácania úveru spôsobom uvedeným v zmluve.

8. Dňa 04.09.2020 malo dôjsť k postúpeniu uplatnenej pohľadávky z ČSOB, a.s. na žalobcu. Uvedené „postúpenie pohľadávky“ však spôsobilo, že žalobe nemôže byť vyhovievané ani čiastočne. Podstatnou otázkou pri každej žalobe je to, či je daná aktívna vecná legitímácia žalobcu a pasívna vecná legitímácia žalovaného. Vecná legitímácia je stav vyplývajúci z hmotného práva, určujúci či strany sporu boli zároveň účastní aj hmotnoprávneho vzťahu, nárokov z ktorého sa žalobca domáha. Postup a teda aj podmienky platnosti postúpenia takejto pohľadávky sú uvedené v § 17 zákona č. 129/2010 Z.z. podľa ods. 1, ktorého práva vyplývajúce zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere neprechádzajú a veriteľ ich nemôže previesť na tretiu osobu; to neplatí, ak prechádza alebo sa postupuje pohľadávka so všetkými právami s ňou spojenými a:

a) ide o prechod alebo postúpenie z veriteľa oprávneného poskytovať spotrebiteľský úver podľa tohto zákona, alebo osobitného predpisu na veriteľa oprávneného poskytovať spotrebiteľský úver podľa tohto zákona alebo osobitného predpisu a

b) prechádza alebo postupuje sa pohľadávka po konečnom termíne splatnosti spotrebiteľského úveru alebo pohľadávka, ktorá sa stala splatnou pred termínom konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru.

8.1. Ak v prejednávanej veci dospel súd k záveru, že k platnému predčasnému zosplateniu úveru nedošlo, nemohla byť pohľadávka z neho predmetom postúpenia a tak aktívna vecná legitímácia žalobcovi nesvedčí.

9. Žalobca v obdobných veciach tvrdí svoju aktívnu vecnú legitímáciu poukazom na rozhodnutie NS SR sp. zn. 4 Obo 210/01 - Relevantné oznámenie postupcu dlžníkovi o postúpení pohľadávky bez ďalšieho zakladá aktívnu legitímáciu postupníka na vymáhanie postúpenej pohľadávky. Súd z takéhoto oznámenia vychádza bez toho, aby ako prejudiciálnu otázku skúmal existenciu a platnosť zmluvy o postúpení. Dlžník sa v takomto prípade nemôže úspešne dovolať neplatnosti zmluvy o postúpení pohľadávky alebo jej neexistencie. To by mohol len vtedy, ak by postúpenie pohľadávky preukazoval zmluvou o postúpení postupník.

9.1. V časovo aktuálnom rozhodnutí však NS SR vo veci sp. zn. 1Cdo/147/2017 uviedol - Žalobca v dovolaní poukazuje na judikát uverejnený v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu Slovenskej republiky a rozhodnutí súdov SR bol pod č. 119/2003, sp. zn. 4 Obo 210/01, ktorého publikovaná právna veta znie: „Relevantné oznámenie postupcu dlžníkovi o postúpení pohľadávky bez ďalšieho zakladá aktívnu legitímáciu postupníka na vymáhanie postúpenej pohľadávky. Súd z takéhoto oznámenia vychádza bez toho, aby ako prejudiciálnu otázku skúmal existenciu a platnosť zmluvy o postúpení. Dlžník sa v takomto prípade nemôže dovolať neplatnosti zmluvy o postúpení pohľadávky alebo jej neexistencie. To by mohol len vtedy, ak by postúpenie pohľadávky preukazoval zmluvou o postúpení postupník“. Podľa názoru vec prejednávajúceho trojčlenného senátu sa jedná o judikát v obchodnoprávnom spore staršieho dáta, ktorého závery v súčasnosti nie je možné aplikovať v oblasti spotrebiteľského práva, ktoré spočíva na diametrálne odlišných (až protichodných) princípoch ako právo obchodné. Uvedený judikát primárne rozoberá notifikačnú povinnosť (denunciáciu) s dôrazom na to, ako vplýva toto oznámenie (táto právna skutočnosť) na zmenu v obsahu záväzku vo vzťahu k dlžníkovej povinnosti plniť v obchodnoprávnom spore. Tu však treba mať na zreteli, že uvedený judikát nevylučuje (a ani nemôže) možnosť súdneho prieskumu platnosti zmluvy o postúpení pohľadávky, najmä v prípade, keď samotná právna úprava postúpenia pohľadávky podľa OZ obsahuje ustanovenia o zákaze postúpenia (§ 525 OZ). Je preto logické, že ak bola postúpená pohľadávka v rozpore so zákonom, nemožno uvedené konvalidovať ani včasným a riadnym oznámením o postúpení pohľadávky dlžníkovi. Je potrebné si uvedomiť, že oznámením postúpenia pohľadávky, ktoré je adresované dlžníkovi, dochádza v prvom rade k tomu, že postupca vyvolá zmenu osoby oprávnenej prijať plnenie, a zároveň berie na seba riziko vyplývajúce z toho, že i v prípade neplatnosti zmluvy o postúpení pohľadávky splní dlžník dlh tretej osobe (postupníkovi). Samotným postúpením pohľadávky však nedochádza k inej zmene záväzku než v osobe veriteľa a v prípade, že zmluva bola neplatná, dochádza k tomu, že k veriteľovi pristupuje ďalšia osoba oprávnená prijať plnenie s účinkami i pre pôvodného veriteľa.

Citované rozhodnutie NS SR tak nadväzuje na Zbierkové rozhodnutie R - 46/2009: Uvedeného právneho postavenia navrhovateľa nemohlo zbaviť oznámenie postupcu (odporcu 2/) o postúpení pohľadávky postupníkovi (odporcovi 1/). Z Občianskeho zákonníka nemožno vyvodit', že dlžník by nemohol namietat' a súd skúmat' platnosť zmluvy o postúpení pohľadávky, ak by toto postúpenie dlžníkovi oznámil postupca, ale dlžník by mohol namietat' platnosť zmluvy o postúpení pohľadávky, ak by postúpenie pohľadávky postupca dlžníkovi síce neoznámil, avšak postupník by postúpenie pohľadávky dlžníkovi preukázal. Na takéto rozlišovanie (dualitu) v postavení dlžníka (porovnaj R 119/2003) nemožno nájsť oporu v ustanovení § 526 ods. 2 <aspi://module='ASPI'&link='40/1964%20Zb.%2523526'&ucin-k-dni='30.12.9999'> Občianskeho zákonníka. Podľa tohto ustanovenia ak postúpenie pohľadávky oznámi dlžníkovi postupca, nie je dlžník oprávnený sa dožadovať preukázania zmluvy o postúpení. Z uvedeného ustanovenia však nemožno činiť záver, že "dlžník sa v takomto prípade nemôže dovolať neplatnosti zmluvy o postúpení pohľadávky alebo jej neexistencie; to by mohol len vtedy, ak by postúpenie pohľadávky preukazoval zmluvou o postúpení postupník."

V ustanovení § 526 <aspi://module='ASPI'&link='40/1964%20Zb.%2523526'&ucin-k-dni='30.12.9999'> a ani na inom mieste Občiansky zákonník nerozlišuje takéto dve postavenia dlžníka z hľadiska jeho možnosti namietat' neplatnosť zmluvy o postúpení pohľadávky.

Otázka neplatnosti teda nie je nevýznamná, ak je predmetom sporu o neplatnosť takejto zmluvy, ako je tomu v tomto prípade, resp. ak sa požaduje (uplatňuje) plnenie, ktoré predstavuje hodnotu neuhradenej postúpenej pohľadávky; táto otázka je však úplne irelevantná vo vzťahu k účinkom splnenia pohľadávky (záväzku) dlžníkom postupníkovi. Preto ak postúpenie pohľadávky oznámil dlžníkovi postupca, prípadne dlžníkovi takéto postúpenie preukázal postupník, a dlžník záväzok splnil postupníkovi, záväzok dlžníka týmto splnením postupníkovi zaniká aj v takom prípade, keď zmluva o postúpení pohľadávky je neplatnou alebo keď zmluva o postúpení vôbec neexistuje. V spore o neplatnosť zmluvy o postúpení pohľadávky, resp. o jej splnenie, kedy postúpená pohľadávka nie je ešte uhradená, je však súd povinný prihliadať z úradnej povinnosti (ex offa) ku skutočnostiam, ktoré majú za následok absolútnu neplatnosť právneho úkonu, ak vyjdú v konaní najavo. Absolútna neplatnosť právneho úkonu znamená, že priamo zo zákona (ex lege) a od počiatku (ex tunc) sa na dotknutý právny úkon hľadí, ako keby nebol urobený. Odlišný prístup by znamenal obchádzanie ustanovení o absolútnej neplatnosti právnych úkonov a v konkrétnom prípade aj obsoletnosť ustanovenia § 525 ods. 2 <aspi://module='ASPI'&link='40/1964%20Zb.%2523525'&ucin-k-dni='30.12.9999'> Občianskeho zákonníka (keďže k tejto úprave by sa nemohlo prihliadnuť). Správne preto odvolací súd považoval navrhovateľa za vecne legitimovaného na požadované určenie neplatnosti právneho úkonu.

9.2. Súd je teda presvedčený o tom, že v spotrebiteľských veciach je povinný ex offa skúmat' platnosť postupnej zmluvy.

10. K platnému postúpeniu pohľadávky nedošlo ani z dôvodu nenaplnenia predpokladov postupu podľa § 92 ods.8 zákona o bankách. Súdu je známa argumentácia žalobcu k tejto problematike, preto na ňu reaguje spôsobom uvedeným v konaní sp. zn. 9Csp/150/2021 a časť odôvodnenia rozsudku v uvedenej veci robí odôvodnením aj vo veci teraz prejednáwanej a to nasledujúco:

10.1. Podľa § 92 ods.8 zákona o bankách č. 483/2001 Z.z. - Ak je napriek písomnej výzve banky alebo pobočky zahraničnej banky jej klient nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní v omeškaní so splnením čo len časti svojho peňažného záväzku voči banke alebo pobočke zahraničnej banky, môže banka alebo pobočka zahraničnej banky svoju pohľadávku zodpovedajúcu tomuto peňažnému záväzku postúpiť písomnou zmluvou inej osobe, a to aj osobe, ktorá nie je bankou (ďalej len "postupník"), aj bez súhlasu klienta; týmto nie sú dotknuté pravidlá pre postupovanie pohľadávok zo zmlúv o spotrebiteľskom úvere podľa osobitného predpisu ani pravidlá pre postupovanie pohľadávok zo zmlúv o úveroch na bývanie podľa osobitného predpisu. Toto právo banka alebo pobočka zahraničnej banky nemôže uplatniť, ak klient ešte pred postúpením pohľadávky uhradil banke alebo pobočke zahraničnej banky omeškaný peňažný záväzok v celom rozsahu vrátane jeho príslušenstva; to neplatí, ak súčet všetkých omeškaní klienta so splnením čo len časti toho istého peňažného záväzku voči banke alebo pobočke zahraničnej banky presiahol jeden rok. Pri postúpení pohľadávky je banka alebo pobočka zahraničnej banky povinná odovzdať postupníkovi aj dokumentáciu o záväzkovom vzťahu, na ktorého základe vznikla postúpená pohľadávka; banka alebo pobočka zahraničnej banky môže postupníkovi poskytnúť informáciu o jednotlivých iných záväzkových vzťahoch medzi bankou alebo pobočkou zahraničnej banky a klientom len za podmienok a v rozsahu ustanovených týmto zákonom.

NS SR sp. zn. 1 Cdo 147/2017 - Podľa názoru dovolacieho súdu v danej veci kardinálnym právnym problémom je otázka platnosti či neplatnosti právneho úkonu postúpenia pohľadávky podľa § 39 OZ. Teda, či podmienky pre postúpenie pohľadávky banky bez súhlasu žalovaného na tretiu osobu, ktorá

nie je bankou (žalobca) podľa § 92 ods. 8 prvá veta ZoB musia byť splnené, aby došlo k platnému postúpeniu pohľadávky banky voči žalovanému na žalobcu zmluvou o postúpení pohľadávok, alebo v prípade ich nedodržania prichádza sankcia v podobe absolútnej neplatnosti právneho úkonu postúpenia. Súd oboch inšancií v tejto veci sa veľmi podrobne vysporiadali so všetkými relevantnými dôvodmi týkajúcimi sa neplatnosti právneho úkonu o postúpení pohľadávky, a dovolací súd si tieto skutočnosti všimol a v plnom rozsahu s ich uvedenými argumentami súhlasí.

Rozhodujúcou okolnosťou v prejednanom prípade je v prvom rade vo všeobecnosti fakt, ktorý nemožno opomíňať, že sa jedná o spotrebiteľský spor (pohľadávka banky zo spotrebiteľského úveru). Zároveň ďalšími zo zákona o bankách vyplývajúcimi skutočnosťami (podmienkami) je preukázateľné zaslanie písomnej výzvy banky dlžníkovi (v omeškaní) a dlžnikovo následné nepretržité omeškanie dlhšie ako 90 dní. Toto sú zákonné špeciálne podmienky, ktoré musia byť splnené v prípade postúpenia čo i len časti pohľadávky banky na tretiu (nebankovú) osobu, nakoľko zákon o bankách je špeciálnym predpisom vo vzťahu k Občianskemu zákonníku. Tieto isté podmienky musia byť splnené aj pri prelomení bankového tajomstva (porovnaj § 92 ods. 8 tretia veta ZoB), aby nedošlo k jeho porušeniu. Uvedené spolu úzko súvisí, avšak vzájomne sa nevylučuje.

Dovolací súd preto konštatuje, že v prípade, ak by neboli splnené podmienky podľa § 92 ods. 8 prvá veta ZoB pri postúpení bankovej pohľadávky na nebankový subjekt, jednalo by sa o postúpenie v rozpore so zákonom (v tomto prípade so zákonom o bankách), kedy je postúpenie pohľadávky v zmysle § 525 ods. 2 OZ vylúčené/zakázané. Išlo by teda o neplatný právny úkon v zmysle § 39 Občianskeho zákonníka. Žalobca v dovolaní poukazuje na judikát uverejnený v Zbierke stanovisk Najvyššieho súdu Slovenskej republiky a rozhodnutí súdov SR bol pod č. 119/2003, sp. zn. 4 Obo 210/01, ktorého publikovaná právna veta znie: „Relevantné oznámenie postupcu dlžníkovi o postúpení pohľadávky bez ďalšieho zakladá aktívnu legitímáciu postupníka na vymáhanie postúpenej pohľadávky. Súd z takéhoto oznámenia vychádza bez toho, aby ako prejudiciálnu otázku skúmal existenciu a platnosť zmluvy o postúpení. Dlžník sa v takomto prípade nemôže dovolať neplatnosti zmluvy o postúpení pohľadávky alebo jej neexistencie. To by mohol len vtedy, ak by postúpenie pohľadávky preukazoval zmluvou o postúpení postupník“. Podľa názoru vec prejednávajúceho trojčlenného senátu sa jedná o judikát v obchodnoprávnom spore staršieho dáta, ktorého závery v súčasnosti nie je možné aplikovať v oblasti spotrebiteľského práva, ktoré spočíva na diametrálne odlišných (až protichodných) princípoch ako právo obchodné. Uvedený judikát primárne rozoberá notifikačnú povinnosť (denunciáciu) s dôrazom na to, ako vplýva toto oznámenie (táto právna skutočnosť) na zmenu v obsahu záväzku vo vzťahu k dlžnikovej povinnosti plniť v obchodnoprávnom spore. Tu však treba mať na zreteli, že uvedený judikát nevylučuje (a ani nemôže) možnosť súdneho prieskumu platnosti zmluvy o postúpení pohľadávky, najmä v prípade, keď samotná právna úprava postúpenia pohľadávky podľa OZ obsahuje ustanovenia o zákaze postúpenia (§ 525 OZ). Je preto logické, že ak bola postúpená pohľadávka v rozpore so zákonom, nemožno uvedené konvalidovať ani včasným a riadnym oznámením o postúpení pohľadávky dlžníkovi. Je potrebné si uvedomiť, že oznámením postúpenia pohľadávky, ktoré je adresované dlžníkovi, dochádza v prvom rade k tomu, že postupca vyvolá zmenu osoby oprávnenej prijať plnenie, a zároveň berie na seba riziko vyplývajúce z toho, že i v prípade neplatnosti zmluvy o postúpení pohľadávky splní dlžník dlh tretej osobe (postupníkovi). Samotným postúpením pohľadávky však nedochádza k inej zmene záväzku než v osobe veriteľa a v prípade, že zmluva bola neplatná, dochádza k tomu, že k veriteľovi pristupuje ďalšia osoba oprávnená prijať plnenie s účinkami i pre pôvodného veriteľa.

Dovolací súd preto uzatvára, že následkom postupu pohľadávky, ohľadom ktorej nie je cesia podľa § 525 OZ alebo podľa osobitných predpisov dovolená, je absolútna neplatnosť postupnej zmluvy pre jej rozpor so zákonom (§ 39 OZ), pričom na absolútnu neplatnosť postúpenia, musí prihliadnuť súd aj bez námietky, z úradnej povinnosti. Ak teda dôjde k postúpeniu pohľadávky, ohľadom ktorej to zákon vylučuje, ide o cesiu neplatnú ex tunc a jej neplatnosť nie je možné zhojiť.

K dovolateľovej argumentácii ohľadne jeho námietky, že § 92 ods. 8 ZoB upravuje výnimky z bankového tajomstva a nie podmienky pre platné postúpenie pohľadávky dovolací súd záverom podotýka nasledovné. Aj keď je uvedené ustanovenie § 92 zákona o bankách systematicky zaradené do štrnástej časti právneho predpisu s názvom Bankové tajomstvo, nemožno len na základe tohto zaradenia bez ďalšieho usudzovať, že zákonodarca pri úprave postúpenia pohľadávky bankou na nebankový subjekt, mal zámer riešiť výlučne len otázku ne/porušenia bankového tajomstva. Pokiaľ by bolo uvedené cieľom, nič by nebránilo tomu, aby to v znení zákona výslovne uviedol [napr. porovnaj novelu zákona o bankách účinnú od 1. januára 2017 (zákon č. 299/2016 Z.z.) - sprísnenie pravidiel pre postúpenie pohľadávok bánk zo spotrebiteľských úverov a úverov na bývanie podľa osobitného predpisu]. Ako už bolo spomenuté v bode 21. tohto rozhodnutia, podmienky platného postúpenia pohľadávky banky

a podmienky možnosti prelomenia bankového tajomstva sa vzájomne nevyklučujú, práve naopak sa prekrývajú.

Je potrebné si zvyknúť na to (aj v zmysle citovaného rozhodnutia NS SR), že právne úkony dodávateľov voči spotrebiteľom vyžadujú väčšiu mieru určitosti a zrozumiteľnosti ako právne úkony v iných vzťahoch. Je tomu tak preto, že tieto právne úkony sú výsledkom vôle jednej zmluvnej strany (dodávateľa) bez ingerencie spotrebiteľa. Platí to o to viac, keď ide zo strany dodávateľa o právny úkon jednostranný, s ktorého obsahom sa spotrebiteľ nemá možnosť vopred oboznámiť a oboznamujeme sa s ním až v čase doručenia. Preto je podľa súdu potrebné vyhnúť sa formuláciám, ktoré pripúšťajú nejednoznačný výklad. Potom za platný z hľadiska určitosti a zrozumiteľnosti považuje súd iba taký právny úkon dodávateľa voči spotrebiteľovi, ktorý bez ďalšieho (prima facie) vyhovuje definícii podľa § 34 OZ - Právny úkon je prejav vôle smerujúci najmä k vzniku, zmene alebo zániku tých práv alebo povinností, ktoré právne predpisy s takýmto prejavom spájajú. Zameranie právneho úkonu dodávateľa uvedené v jeho písomnom vyhotovení musí tak byť zrejmé, čo v prejednávanej veci vyžadovalo výzvu s uvedením, že ak po jej doručení nedôjde k úhrade pohľadávky ani v lehote 90 dní, môže byť táto pohľadávka postúpená tretej osobe aj bez súhlasu dlžníka - spotrebiteľa. Takýto záver je výsledkom teleologického výkladu ustanovení o právnych úkonoch v spotrebiteľských vzťahoch smerujúcich k tomu, že právne úkony vedúce k zániku právneho vzťahu spotrebiteľ - banka musia byť formulované tak, aby takýto následok bol spotrebiteľovi bez pochybností zřejmý.

Výzve podľa § 92 ods.8 zákona o bankách nezodpovedá akákoľvek upomienka na zaplatenie dlžnej sumy rovnako ani (bez ďalšieho) výzva o predčasnej splatnosti úveru ako sa o tom snažil žalobca súd presvedčiť, keďže výzva musí byť urobená až po splatnosti celej pohľadávky, ktorá má byť predmetom postúpenia, čomu upomienka o omeškaní splatnosti splátky nezodpovedá a výzva o predčasnom zosplatení dlhu mala zameranie práve iba na tento následok a obsahovala upozornenie o vymáhaní pohľadávky v prípade jej nezaplatenia dostupnými prostriedkami, teda ani banka tento úkon nechápala ako úkon podmieňujúci postúpenie jej pohľadávky. Z rozhodovacej činnosti je súdu známe, že banky plnia povinnosť podľa § 92 ods.8 zákona o bankách prostredníctvom samostatnej výzvy, v ktorej sa uvádza ako možný následok trvania omeškania dlžníka postúpenie pohľadávky tretej osobe.

Žalobca tvrdil, že za výzvu podľa § 92 ods.8 zákona o bankách treba považovať „Výzvu na predčasné splatenie zostatku úveru s príslušenstvom“ zo dňa 13.02.2019. Išlo o výzvu týkajúcu sa predčasného zosplatenia úveru, v ktorej sa okrem iného uvádzalo - V prípade neuhradenia dlžnej pohľadávky banky v uvedenej lehote pristúpime k vymáhaniu pohľadávky banky využitím dostupných právnych prostriedkov. Žalobca argumentoval rozhodnutím KS v BB sp. zn. 11CoCsp/1/2021 - 10.2 Z predloženej listiny - „vyhlásenia o predčasnej/mimoriadnej splatnosti úveru“ zo dňa 27.7.2017, ku ktorej žalobca predložil aj podací lístok vyplývajúci, že právny predchodca (aj keď v zmysle vyššie uvedeného v rozpore so ustanoveniami zákona) vyhlásil predčasnú splatnosť úveru ku dňu 28.7.2017. Z uvedenej listiny nevyplýva iba stanovenie predčasnej splatnosti úveru ale aj výzva na zaplatenie pohľadávky s príslušenstvom, ktoré predstavuje sumu 13.594,55 Eur, v lehote do 10.8.2018. Dlžník bol uvedenou výzvou upozornený, že „ak nedôjde k zaplateniu pohľadávky s príslušenstvom v uvedenej lehote, má banka právo pohľadávku postúpiť alebo zveriť do mandátnej správy tretej strane.“ 10.3 Ani odvolaciu súdu nie je zřejmé, z akého dôvodu súd prvej inštancie nepovažoval uvedenú listinu, s prihliadnutím na jej obsah, aj za výzvu v zmysle ustanovenia § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z.z.. Uvedená vada a súvisiace argumentácia odvolateľa však nie je spôsobilá privodiť zmenu alebo zrušenie napadnutého rozhodnutia. Postačuje, pokiaľ súd prvej inštancie správne dospel k neplatnosti postúpenia pohľadávky banky na žalobcu pre rozpor so zákonom; konkrétne pre rozpor s ustanovením § 17 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z.z.; uvedené by nemohlo zvrátiť ani prípadné konštatovanie, že výzva podľa ustanovenia § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z.z. bola realizovaná a žalovanej strane doručená.

S citovaným rozhodnutím sa OS Prešov stotožňuje, keďže zodpovedá aj rozhodnutiu KS v PO sp. zn. 10Co/34/2019 - Vyhlásenie mimoriadnej splatnosti úveru právnym predchodcom žalobcu zo dňa 24.1.2017 nemožno podľa odvolacieho súdu považovať za výzvu ako má na mysli vyššie uvedené ustanovenie § 92 ods. 8 zákona o bankách.

Samotné vyhlásenie mimoriadnej splatnosti úveru tak nie je súčasne výzvou podľa § 92 ods.8 ZoB, čo však neznamená, že jeho súčasťou za podmienok určitosti, zrozumiteľnosti a správnej formulácie táto výzva nemôže byť.

V prejednávanej veci je však zřejmý rozdiel medzi listinami o vyhlásení mimoriadnej splatnosti úveru v tejto veci a vo veci KS v BB. V prejednávanej veci je zřejmé, že vyhlásenie mimoriadnej splatnosti úveru neobsahovalo náležitosti výzvy podľa § 92 ods.8 ZoB, tak ako tomu bolo vo veci KS v BB, preto uvedené výzvy nie sú porovnateľné.

Keďže žalobca uplatnenú pohľadávku platne nenadobudol, pretože výzvu v zmysle vyššie uvedených požiadaviek nepreukázal, súd pre nedostatok jeho aktívnej vecnej legitímácie žalobu zamietol.

11. Podľa § 251 C.s.p. - Trovy konania sú všetky preukázané, odôvodnené a účelne vynaložené výdavky, ktoré vzniknú v konaní v súvislosti s uplatňovaním alebo bránením práva.

Podľa § 255 ods.1 C.s.p. - Súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci.

Podľa § 262 ods.1 C.s.p. - O nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí.

11.1. Žalobca v konaní neúspešný, nárok na náhradu trov konania nemá a úspešnému žalovanému súd tento nárok nepriznal, keďže mu žiadne trovy nevznikli.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku je prípustné odvolanie. Podľa § 359 C.s.p. - Odvolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané.

Odvolanie sa podáva v lehote 15 dní od doručenia rozhodnutia na Okresnom súde Prešov v dvoch (2) vyhotoveniach.

Podľa § 363 C.s.p. - V odvolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh).

Podľa § 364 C.s.p. - Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Podľa § 365 C.s.p. - (1) Odvolanie možno odôvodniť len tým, že

- a) neboli splnené procesné podmienky,
- b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
- c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,
- d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo
- h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

(2) Odvolanie proti rozhodnutiu vo veci samej možno odôvodniť aj tým, že právoplatné uznesenie súdu prvej inštancie, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci samej, má vadu uvedenú v odseku 1, ak táto vada mala vplyv na rozhodnutie vo veci samej.

(3) Odvolacie dôvody a dôkazy na ich preukázanie možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Podľa § 366 C.s.p. - Prostriedky procesného útoku alebo prostriedky procesnej obrany, ktoré neboli uplatnené v konaní pred súdom prvej inštancie, možno v odvolaní použiť len vtedy, ak

- a) sa týkajú procesných podmienok,
- b) sa týkajú vylúčenia sudcu alebo nesprávneho obsadenia súdu,
- c) má byť nimi preukázané, že v konaní došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci alebo
- d) ich odvolateľ bez svojej viny nemohol uplatniť v konaní pred súdom prvej inštancie.